

МҮЭЛЛИМ — ЖАЗЫЧЫ

Азэрбајр бир нечә илдир ки, севдили едибимиз, көрмәли мүеллим, жазычы киши шәһрәт гасыбан А. Шангин бешилдәли; күлдижатыны нәшр етмәккә башламышдыр. Бу жахлыларда һәкин күлдижатын үчүнчү чилди чагдан чыкмышдыр. Бурада жазычынын буздан әвәл-әхир китабларына дахил едилмәккә бил чох әсәрләри де илми дәрҗә чаг олушмушду. «Ушаклар» — «Баһар бағрамы» шеърләри; «Тулку вә аслам» тәҗмәли; «Кәләмбаз Алберт», «Сөзүни гүлжәти һәнажәләри», «Нигитамчы хоруз» вә «Парача тәмчә» пјесләри или дөфдәри ики, Шангин күлдижатында верилдр.

Китабдамы әсәрләр вәлид-дә-өлвәд мүһәсирләрини көстөрән, табиәт фәсилләрини төсвир едән, чыккәләрн олаван ишһәналәри илә ушаглары танытдыр ширин, садә дилдә жазылмыш ше рәвр, ибрәтәмин мәзмунә малик пјесләр, мөлауиз һәнажәләрдир. Илм бахышда чох садә күрүнән, рәвәли охучу тәвә јада дилан әсәрләрини асыяғлағ гәдәмә алындыгы күман едилә биләр. Әслиндә икә бу һеч дә белә дөшлүдәр. Гөчән сөнйәтәр ушаглары толған сөвишк, дуғуш вә онларын өзвүгүнә, лсихологиджасына үл-гүн әсәрләр жадымышдыр.

Шангин Азәрбајҗан охучулары ичәрисиндә кениш рәбәт гәзавиш «Тыг-тыг ханым», «Тулку һәчә кедир», «Јахши орхә» киши мөһүм һәнажәләри де һәмин принсиплә јаранмышдыр. Әдиб һадисәләрә хуәси иһаһәт веримир; һәнажәни сон-дугла гуртлар, бүгүн ушаглар өзләри едирләр, озу де

чох асанлыгга.

А. Шанг һәнажәләриндә ушаглары нөчбә сифәтләрдә бә-јууб баша чатмаға, мәрд вә шүчаатли; агылы вә доғручу, чыкыуәр вә баһарлыг олмаға чагырыр, елчә де хошақәмәз һадисәләри вә сифәтләри пјес-ләрдә балача охучулары она-рыш та сириндән узағлашды-рыр. Бу бахымдан «Мурад» һә-кајси олдуғча сәһнјәви бир әсәрдир.

Әдәбият илм дәрҗә чап олушан «Кәләмбаз Алберт», «Кичик гәһрәман», «Иши Јодаш», «Лә-га ову», «Сөзүни гүлжәти» вә с. әсәрләри алындыгдан да ко-рунуду киши, икидин, дост-луғ, сәминјәт, доғрудуқ киши нөчбә сифәтләрини тәрәннуму-на, довғалы вә јаланчылыгын тәғдидинә һәср олушмушду.

III чилдә ушаг пјесләри му-һүм јер тутур. Бурада «Ана» вә «Бир-саат хәлифәли» дән башға јазычынын бүтүн пјеслә-ри (11 әсәр) толтанмышдыр. Шанг сөзүн кәһини мәһәсидә му-һүм олуғуна көрә, тәлим-тәрбия мәсәләләри онун јар-лычылыгындан әсәс хәтт ки-ли кечир. «Урак тикмәк, ја-хш Гурбан бағрамы», «Чо-бан», «Дәһишәк күнәлә», «Тәләбә һәјәти», «Хасә» киши пјесләриндә де Шанг үзүни јардычылыг принсипләринә вә проблемәләринә сәдиндир. О, хәлғин кәләчәги олан јети нә-дә бир чох бәуик һәнажәтләрдән дашыдыр. елмә, маарифә һә-вәс, башгаларынын дәрә вә и-тирәбларыны баша дүшүмк, Ва-тан севмәк, лаазым кәләрсә Ва-тан јолунда чагдан белә кәч-мәји баһармас киши көзәд, и-санли сифәтләрдән сөһбәт ачыр.

Пјесләрин бир гисми инги-лабдан әвәл, 1910—1920-чи ил-ләр арасында јазылмышдыр. Чох садә, марағлы сүжәтә ма-лик олан «Чобан» пјесиндә Дурсунун савадсызлыгы үчүн-дәк дүшүдү вәһијәт төсвир олу-нур. Савадсыз вә авам чо-банын маҷорәсы бәуик әдиби-мә Ч. Мәмәдуғулаузадәнин «Пөт гүтүсузуйдагы Новруз-өлнин дүшүдү вәһијәти хә-тәрләдир. Көр ики әдиб мон-крет һәјәт ләһнәләри вәситәсиз-лә хәлғин ингилабдан әвәздән ачыначлы һәлиги, мөһрүми-јәтләрини гәлмәк ашыр.

Классик Азәрбајҗан әдәби-јатыны јакшы билән вә дәр-индә сөвиш. Низаминин «Исгал-намә»сини мөһәрәтлә тәрҗүмә едән Шанг өзүнү бир сьра әсәрини «Хәмәс» мотивләри әсәсиндә жааымышдыр. «Фитнә» «Сейрили үзүк», «Солтан Сә-һәр вә гары» белә әсәрләрләдир.

Әбулла Шангин јардычы-тыгына хас олан мөһбәтләрдән бирини чох заман әулмәтләр ичәрисиндәни ишығ шуларынын әсә етдирмәсиндир. «Урак тик-мәк, јахш Гурбан бағрамы» пјесиндә бу мөназә марағлы тәрҗүмә веридр. Тәрҗүмин тардасын Рустәм мөһрибән вә тилик сәһир пјесиндә О тар-дасынын апысидәкә еттиҗә-чи көрүб, ушагларә пәл-пәләр вә с. котирин, онларын кону-ләрини ишә едир. Ушаглар сө-винир вә маһинә охујурлар. Әсәрдән белә нәтичә чыкыр. ики дунјадә ол мүгәддәс «иш» е-тириккә дејил, нәдәл тикмәк.

«Дәһишән күнәлә» пјесиндә јенә јүксәк төбәгә илә аһагы

төбәгә апыләршини, оларын ушагларынын мүғәјисәи вә-рилдр. Шаһын гүзәш пәназдә ханым сарајда мүрәббәи вә дәләләри нәвәрәти алында дихтәк чичәји киши бәујур. Јобхәт әнлонин балалары икә јары чәк, јары тох күзәрән ке-чирилләр. Шаһзадә ханым сә-рәјдә дәрҗәхыб ата-анасында күнәлә етәјир. Лакин күнәлә та-мағ мүмкүн дејил. Нәһәјәт, бәр Јохсул баласына Кәјиндириб «Күкәлә» ады илә она верилдр. Шаһзадә ханым ону күнәлә олмәдәгыны олннчә сөвинир. Онуыла бағы-бағчыны көзмә-вә бәләнмәсә башлајыр. Пәд-рәдәк буну билишкә гәвәбләр, шәһиндәкә тәсвириндә гәдәм, үзүдәлүмш ушағ олушларыны иш ушағ нәгмәләрини мөһәрәт-лә сәһнәјә котирин. Мәсәлән, «Козал баһар» пјесиндә илди де ушаглары оһадгыны «Иңо-нијә, учу дүмә» олушундан е-тифадә олушур, бир баша јер-дә, «Доғу күнәш гырмығы, чәк күлүм чән-чән!» вә с. әсәр-ләриндә көзәл бәјәтләр јад олушур.

А. Шангин јардычылыгындә һәминә рәализмә ројанчы-ка јашны кетмишди. Јазычы-нын «Идеал вә иһсалыг» ки-ми романтик пјеси илә Јанашы «Хасә», «Тәләбә һәјәти» ки-ми рәалист пјесләри де вәри-дыр. Ушаглар үчүн јазылмыш «Козал баһар», «Вәһнә», «Фит-нә», «Елоглу» пјесләриндәки бир чох мотивләр өз әсәсини «Идеал вә иһсалыг»дан ко-туртур. Булар бир нов роман-тик, символик пјесләрдир. Мә-һүм «Козал баһар» пјесиндә о-лун күш, Ваһар, Боран, Күләк, Буауд, Күнәш, Су, Торпаг рә-ми сурәтләндир. Гүш-бәдәхт-ләјин, Ваһар — хәйрхәлмыгән Күнәш, Күлөк, Су, Торпаг нәвә классик әдәбијәтимиында дәр-ин фәлсәфи мағна дашыгән дәрә үзәрун рәмидир.

Бу тилли пјесләр ичәрисиндә мүәллифин Бәуик Вәтән му-

һәрбисә илләриндә јаздыгы вә һәлә о заман М. Горки адына Көңү Тәманачылар Театрында оһнған «Вәтән» пјеси де чох марағлыдыр.

Пјес Вәтән мөһәббәт онуң дүшмәнирәни вәһрәт киши, чидди сийдә иҗәләләрини «Фолк-ләр улушунда, үнәг марағына мөһүбәти, иһсалдә төблигини көзәл күнүшәдир.

Умумијәтлә, фолклору тук-көмәз хәзрәсиндән истифадә Шанг јардычылыгына хәс олан бир чөһүтдир. О, өз хәти-рәтиндә јазыр: «Фолклор мәнә хәлг дилини верди, хәлг өзү-гүнү, хәлг әдәт вә өзәнәләрини өрәтди, хәлғи вә Вәтән дала дәриндән сөвдири», Шанги охујаркән бу фикрин һәнағәт олдуғуна иһаньыг. Јазычы хәлг мәсәләри, хәлг нәғмәләр-ни, фолклор сурәтләри вә сәһ-нәјәт усталыглар фәдәләндир, шәһиндәкә тәсвириндә гәдәм, үзүдәлүмш ушағ олушларыны иш ушағ нәгмәләрини мөһәрәт-лә сәһнәјә котирин. Мәсәлән, «Козал баһар» пјесиндә илди де ушаглары оһадгыны «Иңо-нијә, учу дүмә» олушундан е-тифадә олушур, бир баша јер-дә, «Доғу күнәш гырмығы, чәк күлүм чән-чән!» вә с. әсәр-ләриндә көзәл бәјәтләр јад олушур.

Тәмсилләр илм дәрҗә бу ки-табда чәк олушур. Буларын бир чоху охучуја таныш олан өз әнәви мәнәум тәмсия дејил, мөзәмин вә иҗәдчә бу жанға јакын нәсрлә јазылмыш хьрда сәтирин әсәрләндир. Әдиб ону, дүшмәни, елмәләр мөһәт-көр К. Тәлибәдәнини бу мүнә-сибәтлә јаздыгы гәлҗәлдән мө-ләум олур ки, әдиб һәмин сүжәтләри мөнаум һәлиндә иш-ләмәк фикриндә олмушду.

Тамилә ХӘЛИЛОВА, Азәрбајҗан ССР ЕА Иһа-ми адына Әдәбијәт Инсти-тутунун диссертанты.